

Čís. 3051.

Rozdíl mezi koupí podezřelých věcí (§ 477 tr. zák.) a podílnictvím na krádeži (§§ 185, 186, 464 tr. zák.) nespočívá v tom, zda krádež, na níž bral pachatel podíl, byla zločinem či jen přestupkem, ani ve vědomí (nedostatku vědomí) pachatele o zločinné povaze krádeže; jde o podílnictví na krádeži, nemá-li pachatel jen pouhé podezření (důvod k podezření), nýbrž jistotu (vědomí), že věci jsou kradeny; není zapotřebí přímého úmyslu směřujícího k převedení kradených věcí; předpokládajíc ono vědomí, jest skutková podstata zločinu podle §§ 185, 186 b) tr. zák. dána, převyšuje-li cena věcí najednou neb i postupně pachatelem na sebe převedených 200 Kč, aniž by se vyžadovalo i vědomí pachatelovo (ustanovením § 186 a) tr. zák. předpokládaného), že věci byly kradeny způsobem zločinným; podílnictví na krádeži nepředpokládá zjištěný úmysl; nepřiměřeně nízká cena, s níž se prodávající spokojil, není jediným důvodem pro poznání zlodějského původu věcí.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1928, Zm I 700/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 24. září 1927, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 b) tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost, jež nebere ani po stránce skutkového opodstatnění, ani po stránce právní v odpor neb i jen v pochybnost předpoklad, že oba stěžovatelé, pokud se týče ten který z nich převedli na sebe věci, které byly podle objektivního stavu věci ukradeny, dovolává se bodů čí. 5, 9 písm. a) a i 10 § 281 tr. ř. K vývodům, jimiž stížnost doličuje zmatečnost rozsudku podle čí. 9 a) a 10, lze při hmotněprávní povaze těchto zmatků přihlížeti jen, pokud jest předmětem vývodů čin, který se dává napadeným rozsudkem stěžovatelům za vinu, t. j. pokud ony vývody vycházejí z celku toho, co rozsudek pokládá po stránce objektivní za zjištěno. Proto zůstanou nepovšimnuty vývody, že souzený skutek nespadá pod ustanovení §§ 185, 186 a) tr. zák., správně, jelikož rozsudek ustanovení § 186 a) tr. zák. na čin stěžovatelů nepoužil, pod §§ 185, 186 b) tr. zák., a že dlužno jej kvalifikovati jako pouhý přestupek § 477 tr. zák., protože prý, jak stížnost svémocně v rozporu s opačnými zjištěními rozsudku předpokládá, nebyli si stěžovatelé vědomí, že věci jsou kradeny, nýbrž věci mohly jim býti jen podezřelé a cena jejich nepřevyšovala 200 Kč. Stížnost namítá ovšem dále, že právní mylnost kvalifikace skutku podle §§ 185, 186 b) tr. zák. a nutnost jeho kvalifikace pouze podle § 477 tr. zák. jest dána i tím, že soud prvé stolice vylučuje vědomí stěžovatelů o tom, že krádež koupených věcí byla spáchána způsobem, který ji činil zločinem, takže mohlo jíti u stě-

žovatelů nejvýše o vědomí přestupku krádeže. Námitka, jež ostatně ponechává stranou ustanovení o přestupku podílnictví na krádeži (§ 464 tr. zák.), jest pochybena. Rozdíl mezi koupí podezřelých věcí (§ 477 tr. zák.) a podílnictvím na krádeži (§§ 185, 186, 464 tr. zák.) nespočívá v tom, zda krádež, na níž bral pachatel podíl, byla zločinem či jen přestupkem, ani ve vědomí (nedostatku vědomí) pachatelova o zločinné povaze krádeže. Z rámce pouhého přestupku § 477 tr. zák. vybočuje a povahy podílnictví na krádeži nabývá převod věcí jinou osobou kradených na sebe, jakmile nemá pachatel pouhé podezření (důvod k podezření), nýbrž jistotu (vědomí), že věci jsou kradeny. Stačí pak podle stálé judikatury již toto vědomí a není — jak neprávem uplatňuje stížnost další námitkou — zapotřebí přímého úmyslu, směřujícího k převedení kradených věcí, nehledíc k tomu, že nelze poznati, jak by se mohlo nedostávatí tohoto úmyslu osobě, jež ví o zlodějském původu věcí jí na sebe převedených. Předpokládajíc toto vědomí, jest splněna skutková podstata zločinu podle §§ 185, 186 b) tr. zák., převyšuje-li cena věcí najednou neb i postupně pachatelem na sebe převedených 200 Kč, aniž by se vyžadovalo i vědomí pachatelovo, ovšem ustanovením § 186 a) tr. zák. předpokládaného, že věci byly kradeny způsobem zločinným; jestliť podle jasného doslovu zákona důvodem zločinnosti podílnictví na krádeži podle § 186 b) tr. zák. nikoliv zločinnost krádeže, nýbrž vyšší cena věcí, byť způsobem nezločinným, po případě různými zloději ukradených. Přes námitky stížnosti nelze tudíž rozsudku prvé stolice vytýkati právní omyl, uznal-li stěžovatele — zjistiť, i že věci byly kradeny, i že je stěžovatelé koupí na sebe převedli — vinnými zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 b) tr. zák. na základě skutkových zjištění: 1. že si stěžovatelé byli dobře vědomi toho, že kupují věci odcizené (kradené), a 2. že cena věcí těch stěžovatelí na vícekrát na sebe převedených převyšuje hodnotu 200 Kč.

Ovšem napadá stížnost tyto skutkové závěry zmatečným důvodem § 281 čís. 5 tr. ř., vytýkajíc jim nejasnost, neúplnost a vnitřní rozpor, věcně i nedostatek důvodů; avšak i tyto výtky jsou vesměs neodůvodněny. První shora uvedené zjištění nestalo se nejasným tím a neodporuje mu — pokud se týče není s ním, jak stížnost dále uvádí, v neshodě —, že rozhodovací důvody na jiném místě vyslovují, že nebylo zjištěno, že stěžovatelé platili za věci cenu nějak obzvláště nepřiměřeně nízkou. Nepřiměřeně nízká cena, s níž se prodávající spokojil, není jediným důvodem pro poznání zlodějského původu věcí a zvláštní výše zisku z nízké ceny očekávaného není jediné možnou pohnutkou, z níž se podílník rozhodne ke koupí věcí přes vědomí o jejich zlodějském původu a přes případnou obavu, že mu snad hrozí trestní stíhání, nehledíc ani k tomu, že pojem podílnictví na krádeži zistného úmyslu vůbec nepředpokládá a že stěžovatelé měli i při předpokládané rozsudkem nákupní ceně (4 Kč za kg) a prodejní (6 Kč 50 h a 3 Kč 70 h za kg) dosti značný zisk (průměrně asi 20%). Rozsudek uvádí, poukazuje náležitě na výsledky hlavního přeličení předpoklady, z nichž dospěl nalézací soud, — třebaže mu závěr ten nesprostředkovala zvláště

nepřiměřená cena nákupní — k závěru o vědomí stěžovatelů. Nedo-
statek logické souvislosti se závěrem nelze předpokladům těm důvodně
vytýkati a proto není ani rozporu mezi výroky o vědomí a o výši ná-
kupní ceny. V oněch předpokladech vypořádává se rozsudek náležitě
i s tím, že stěžovatelé nerozbalili balíky D-ovou přinesené, a s výpo-
vědí Antonie Š-ové, potvrdivší obhajobu Antonína Š-a, že D-ová říkala,
že její otec s tím pracuje a že to jsou starší kovy. Odmítnutím obha-
joby Antonína Š-a odmítl rozsudek i souhlasnou výpověď Antonie Š-ové,
při čemž toto své stanovisko náležitě odůvodnil netoliko poukazem na
opačné seznání D-ové, nýbrž i dalšími vhodnými úvahami. Okolnost,
že stěžovatelé balíky D-ové nerozbalovali, poukazuje, jak zřejmě i na-
lézací soud předpokládal, k jich obavě, by se o obsahu balíků nedo-
věděly jiné osoby náhodou do obchodu vstupující. Snaží-li se stížnost
dátí okolnosti té jiný výklad a význam a dovozuje-li na jiném místě, že
celek předpokladů rozsudkem uvedených nepoukazuje k vědomí, nýbrž
jen k podezření stěžovatelů, že věci jsou kradeny, brojí v rozporu
s § 258 tr. ř. nepřipustně proti hodnocení průvodního materiálu na-
lézacím soudem. Jest na bíledni, že vědomí o zlodějském původu věci
není podmíněno vědomím, že krádež byla spáchána způsobem zločin-
ným. Netřeba se proto zabývatí vývody stížnosti, pokud ze srovnání
závěru shora pod čís. 1 uvedeného s dalším výrokiem rozsudku, že není
zjištěno vědomí stěžovatelů o zločinné povaze krádeže, odvozuje vady
nejasnosti, neúplnosti a vnitřního rozporu soudního výroku; budiž jen
v příčině výtky neúplnosti odkázána na to, co bylo uvedeno při odů-
vodnění závěru o sporném vědomí. Rozhodovací důvody nepřihlízejí
sice k výpovědi svědka Josefa P-a, že se také zboží zcela nové, avšak
vadné prodává jako »Ausschuss« třeba na q a že též ve zboží jím od
Š-a koupeném byly nové věci, avšak vadné. Než výpověď ta nemá pro
závěr, zda poznali stěžovatelé ze zboží jím koupeného a zda měli tudíž
vědomí, že zboží jest kradené, rozhodného významu a soud mohl ji, aniž
se stal jeho výrok neúplným ve příčině rozhodných skutečností, pomi-
nouti, an P. nekoupil veškeré zboží, jež od D-ové nakoupili stěžovatelé,
a an rozsudek vzal na základě výpovědí ing. B-a a doznání D-ové za
zjištěno, že mezi kupovanými součástkami nebyly pouze součástky
vadné, nýbrž i součástky zcela dobré (nikoliv, jak stížnost nesprávně
cituje »zcela nové«), a že nešlo pouze o »Ausschuss«, nýbrž o dobré
zboží. K druhému shora uvedenému závěru nejsou sice bezprostředně
připojeny předpoklady, z nichž nalézací soud k němu dospěl. Avšak
v předchozích odstavcích rozhodovacích důvodů ještě uvedeno, že obža-
lovaná D-ová doznala, že mohla za odcizené zboží dostati celkem
1.500 Kč, a obžalovaná H-ová, že dostala od D-ové za zboží jí odcizené
asi 600 Kč, že bylo při prohlídce krámu stěžovatelů nalezeno ještě 45 kg
součástek kovových, které inž. B. poznal jako svůj majetek, a že inž. B.
udal, že cena odcizených věcí činila 7 Kč 50 h až 7 Kč 70 h za 1 kg.
Tím se dostává náležitého odůvodnění uvedenému závěru; podrobněj-
ších úvah nebylo třeba, protože stěžovatelé nebrali shora uvedené se-
znání D-ové nikterak v pochybnost a netvrdili ani, že D-ové bylo vy-

placeno méně než 200 Kč, ani, že věci, jež od ní koupili, měly menší cenu, než jakou jí platili.

Čís. 3052.

Podvody spáchané v obvodech různých soudů tvoří podle zásady § 173 tr. zák. druhá věta jednotný trestný čin a nemá ohledně nich místa předpis § 56, nýbrž ustanovení § 51 odst. druhý tr. ř. (předstižení).

Delegace soudu, u něhož jest obviněný ve vazbě.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1928, Nd I 14/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací v trestní věci proti Arnoštu V-ovi a Josefu B-ovi pro zločin podvodu rozhodl ve sporu o příslušnost mezi krajským soudem v Chrudimi a zemským trestním soudem v Brně: Příslušným jest krajský soud v Chrudimi. Současně usnesl se Nejvyšší soud jako soud zrušovací odníti výjimečně trestní věc proti Arnoštu V-ovi a Josefu B-ovi pro zločin podvodu příslušnému krajskému soudu v Chrudimi a přikázati ji zemskému trestnímu soudu v Brně.

Důvody:

Podvody Arnoštu V-ovi pokud se týče Josefu B-ovi za vinu kladené tvoří podle zásady § 173 tr. zák. druhá věta u každého z nich jednotný trestný čin a nemá proto ohledně nich, pokud jde o činy jednotlivých obviněných, místa předpis § 56, nýbrž ustanovení § 51, druhý odst. tr. ř., podle něhož mezi více soudy v úvahu přicházejícími rozhoduje předstižení (viz rozh. sb. n. s. č. 241, 2838). Soud předstihnuvší — tu nesporně v příčině Arnošta V-a krajský soud v Chrudimi — zůstává proto příslušným i tehda, když následkem odchylného omylného pojmání věci neprávem část podvodů z trestního řízení proti tomuto obviněnému byla podle §§ 57, 58 tr. ř. vyloučena a vyloučená trestní věc jinému soudu — zemskému trestnímu soudu v Brně — postoupena. V příčině podvodů Josefa B-a, jež se ovšem jen následkem spojitosti s činem Arnošta V-a dostaly před krajský soud v Chrudimi, nebyl by ovšem postup podle §§ 57, 58 tr. ř. alespoň v poměru k trestní věci proti Arnoštu V-ovi vyloučen, ježto však usnesením krajského soudu v Chrudimi ze 17. prosince 1927 nebyla tato spojitost zrušena, sdílí trestní věc proti Josefu B-ovi v otázce příslušnosti i nadále osud trestní věci proti Arnoštu V-ovi. Bylo proto spor o příslušnost rozhodnouti v ten smysl, že v příčině celého komplexu zůstal příslušným krajský soud v Chrudimi.

Jelikož však oba obvinění mezitím byli dodáni po pravoplatném provedení trestního řízení proti Arnoštu V-ovi pro podvody spáchané v obvodu krajského soudu chrudimského do vazby zemskému trestnímu soudu v Brně, a žádnému z obou obviněných není se již zodpovídati z činů v obvodu tohoto krajského soudu spáchaných, jest v zájmu urychlení a zjednodušení trestního řízení a zkrácení vazby obviněných